

دافغانستان او پښتو تاريخ ته لنډه كتنه: دپښتو شاعرانو، نوميالي څيري، دهغوي ژوند، لاسته راوړنو، او كارنا مو په اړه لنډ معلومات

بسم الله الرحمن الرحيم

دافغانستان او پښتو تاريخ ته لنډه كتنه

لیکوال او راټولونکي : محمد الیاس حمیم

دهيواد ستر او نوميالي شخصيت احمد شاه بابا
فرهنگي، ټولنيز ژوند، او لاسته راوړني

احمد خان د زمان خان زوی او د دولت خان سدوزایي لمسی په (۱۷۲۲) زکال چې د (۱۱۰۱) هجري لمريز سره برابر دی په هرات کې زيږيدلی دی. په پنځه ويشت کلنۍ کې دشيرسرخ زيارت په جرگه کې واک ته ورسيد. دغمو وړی دکابلی صابر شاه له خوا چې يو دينداره شخص و دنوموړی په پټکی کې دشاهی سنبول په عنوان وټومبل شو. په دی توگه احمد شاه بابا واک ته ورسيد. نوموړي له ټاکل کيدو څخه وروسته لاندي ټکي دموخو په توگه په پام درلودل:

- 1) دمرکزي قدرت بيا جوړول او يو والی.
- 2) دافغانستان دطبيعی پولو امن، چې له اموسيند څخه يې دسند او هند تر سينده پوری اوردوالی درلود. احمد شاه بابا په ځينو کارونو لاس پوری کړ. هيواد ته يې له سياسی او اقتصادي اړخه يووالی وروبانه. دقبایلو ترمنځ اختلافونه يې له منځه يوړل. خلک يې وهڅول چې دهيواد په گټو او تاوانونو کې سره شريک شي.
- چارواکوته دمشهوری ورکولو لپاره يې دمشرانو دتلياټی جرگي بنسټ کينود. ددې پروگرامونودپلی کولو اوموخوته درسيدلو په موخه يې، دمذهبي ډلو ملاتړ په پام کې ونيوه. دخپل ټولنيزدريځ دټينگښت لپاره يې دخيښی داریکو په ټينگښت لاس پوري کړ.
- احمدشاه بابا دبنه استعداد په درلودلو سره په ټولو برخو کې زياروايست او ددولت دچارودپرمخ بيولو په لاره کې ډيری ستونزی وگاللي.

داحمد شاه بابا کارنامي

احمدشاه بابا دمعاصر افغانستان دبنسټ ايښودونکی په توگه ددې خاوری په جوړښت او دقومونو ترمنځ ديووالي په رامنځته کولو کې بريالي شو. له همدی امله دخانگري ځای درلودونه برخمن و.

نوموړی هغه پاچا وه چې تاج يې پرسر نه ايښوده، تشریفات يې نه خوښيدل پټکی يې تاره او دځمکي پر مخ کښيناسته. هغه له خلکو سره نيغه اړيکه درلوده. دسوله بيزه شخصيت په توگه يې دخلکو په شخړو کې پريکړې کولی. په ورين تندي يې کړکيچونه يې په سوله بيزډول حلول. احمدشاه بابا په سياست کې دنرمښت پلوی و او تل به يې دوستی له لاری چلند کا وه سره له دی چې دخاوري دپراخوالی هوډ يې درلود، له وينو تويولو نه يې ډډه کوله. دده دښو او نيکو اخلاقو له امله ورته بابا لقب ورکړل شوی دی.

د احمد شاه بابا پوځي سوقيات

احمد شاه بابا کله چې واک ته ورسيد، له هغه څخه وړاندې افغانستان د پردیو قواو په وسیله تجزیه او نیول شوی و. ځکه نو احمدشاه بابا د پخوانیو له لاسه تللو سیمو د لاسته راوړلو او د طبیعي سرحدونو د ټاکلو لپاره یولړ سفرونه او پوځي سوقيات پیل کړل چې هر یو یې جلا جلا ارزښت لری چې دهغو له جملې څخه اووم سفر د پانیپت جگړه ذکر کوو.

اووم سفر د پانیپت جگړه (1760_1761) زیږدیز

په ختیځ کی احمدشاه بابا دا سفر د دیراهمیت وردی، ځکه په (1758) م کال کی په هند کی مهمی پینې رامنځ ته شوی. لومړی د پنجاب سیکانو پاڅون وکړ، ورپسې مرهتیانو دهند مرکزی اوشمالی برخو ته داخل شول او دریم ته چې اسلامی حکمت چې مسلمانانو جوړ کړی و، له منځه لاړ. په هغه وخت کی چې احمدشاه بابا د نصیرخان بلوچ په ټکولو مصروف و، د مرهتیانو مشر (سنډیا) مرکزی هند ته ورسید. راجپوتانو او جتانو سره یې اتحاد وکړ او سنډیا د پنجاب لوری ته حرکت وکړ. ادینه بیگ هم ورسره یوځای شو او پنجاب یې ونیو. شهزاده تیمور او سردار جهان خان پینور ته شاتگ وکړ.

کله چې احمدشاه بابا له بلوچستان څخه د اډمن شو د دیرش زره پوځیانو سره د بولان د درې له لاری سند ته ورسید اوله شهزاد تیمور او جهان خان سره یو ځای شو، د پنجاب لوری ته یې حرکت وکړ سنډیا او غازی الدین چې څنگه د احمدشاه بابا له حرکت څخه خبر شول، له نجیب الدوله سره یې سوله وکړه او د ډهلی لوری ته روان شول، په ډهلی کی یې دویم عالمگیر وواژه او کړوسی یې پاچا کړ، په دغه وخت کی احمدشاه بابا له دری قواو سره مخامخ شو، لومړنی د سنډیا قوا، د ډهلی له لاری په اوږدو کی، دویمی قوی په (هولگر) پوری اړه درلوده چمنه په کین لوری کی ځای پرځای وه او دریمه قوه د (جنگورا) او غازی الدین وه.

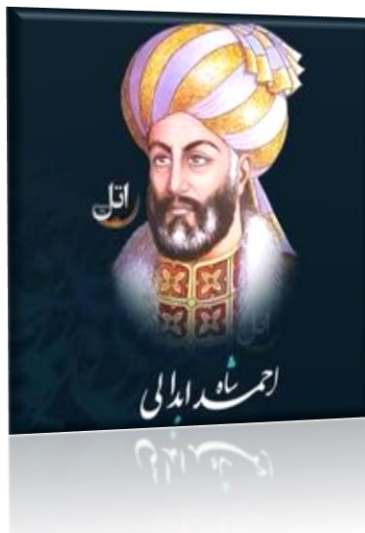
څنگه چې جگړه پیل شوه، درې گونه قوا وی د احمدشاهي د ځواک پر وړاندې ماتې وخوړه، کله چې غازی الدین او جنگورا د سنډیا له ماتې خبر شول، ډهلی یې پرېښود او وتښتېدل. د مرهتیانو مشر (بالا باجي) د مرهټه وټولو مشرانو ته خبر ورکړ، چې نوی لښکر ترتیب کړی او راجپوتانو به مرهټه و سره اتحاد وکړ چې شمیر یې دوولکو ته رسیده په داسی حال کی چې د احمدشاه بابا د پوځیانو شمیر شپيته زره و، د پانی پت په ډگر کی ډیره لویه جگړه ونښته افغانان فاتح او مخالفو ماتې وخوړه، احمدشاه بابا ډهلی ته داخل شو. د ډهلی تخت یې

شهزاده علی گوهر، سیاسی او اداری چاری یې شجاع الدوله او پوځی چاری یې نجیب الدوله ته وسپارلې او پخپله کندهار ته راستون شو.

د احمد شاه بابا فرهنگي او ټولنيزې کړنې

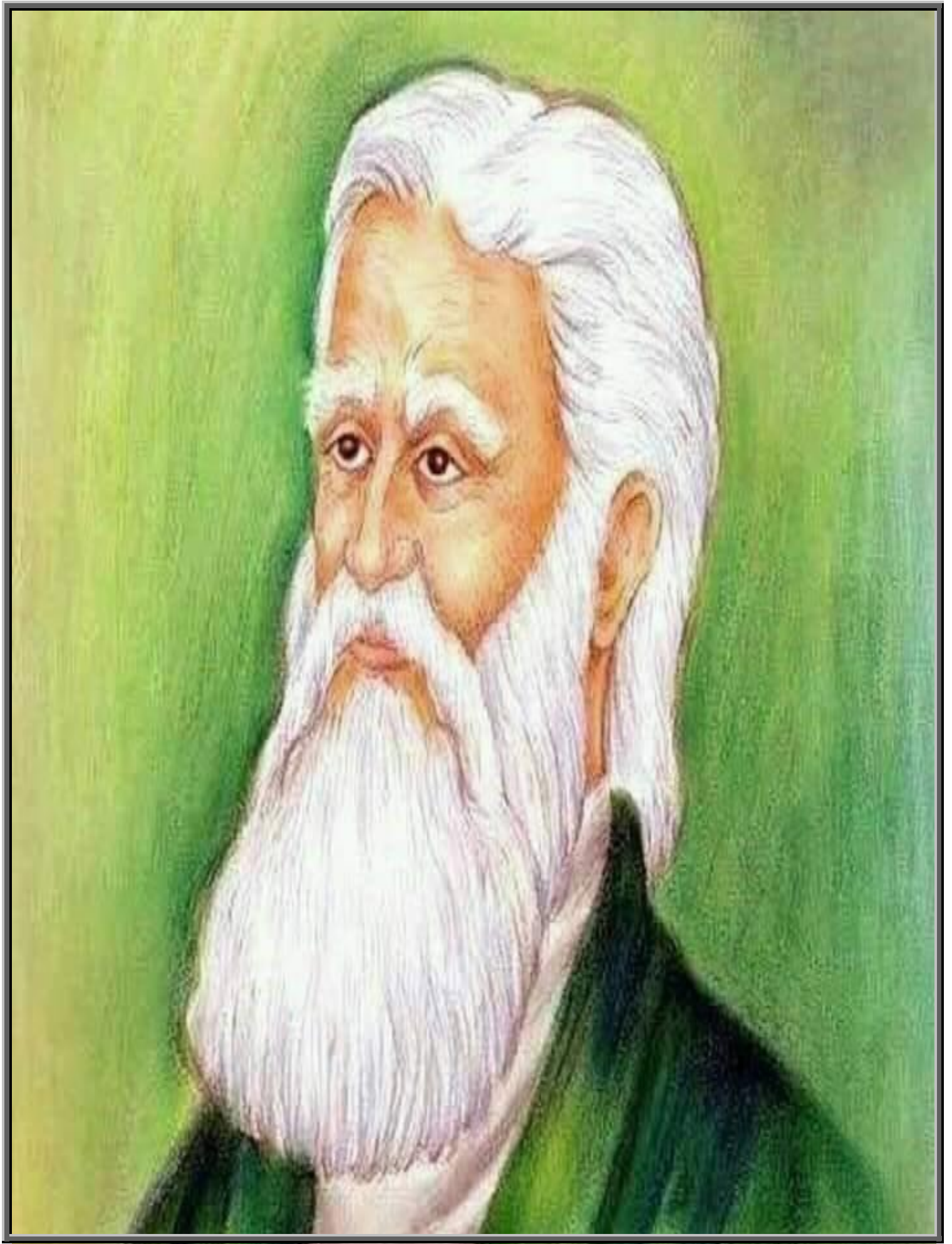
د دغې عالیقدر پښتون امپراطور په وخت کې ادب او فرهنگ ته هم کار شوی ؤ، په خپله احمد شاه بابا په معنوي لحاظ هم یوه وتلې څېره وه او دده د اشعارو دیوان دده پر معنوي څېره ستر شاهد دی، د تصوف او عرفان سره علاقمند ؤ، خو په شعر کې یې حماسې هم ځای لره، د تاریخي افتخاراتو د ساتنې له پاره یې په (1754م) کال یې په کندهار کې د بیت الاشراف په نوم لومړنی موزیم جوړ کړو، همدارنگه د تاریخ له ثبت سره یې هم علاقه لرله، نو ځکه یې په درباري تشکېلاتو کې د دولتي مؤرخ له پاره یو مقام منځ ته راوړو او په (1757م) کال کې یې د دربار منشي محمود الحسیني په دغه دنده وټاکه او حسيني هم هغه مشهور تاریخ چې تاریخ احمد شاهي په نوم سره یادېږي، په دوه ټوکه کې ولیکه او نور ډېر تالیفات دده په دوره کې رامنځ ته شو.

د احمد شاه بابا مړینه

دا چې احمد شاه بابا د هند له سفر څخه راوگرځېد، ډېرو جنگونو او سفرونو سترې کړې ؤ نو په لاره کې ناروغ شو، کله چې کندهار ته ورسېد، د ناروغۍ له امله ضعیف شوی ؤ او په (1773م) کال کې یې د درملنې په خاطر مشهد ته سفر وکړو، خو کله چې افغانستان ته راستون شو، نو ډېر ضعیف شوی ؤ، په دې وخت کې یې یوه جرگه د رئیسانو او د دولت له مامورینو څخه جوړه کړه چې په نوموړې جرگه کې یې شهزاده تیمور خپل ولیعهد وټاکه د جرگې غړو هم د احمد شاه بابا د نظر سره موافقت وښوده، بالاخره د احمد شاه بابا ناروغي سخته شوه او د طوبې د غره په لور ولاړ چې بالاخره هملته احمد شاه بابا د جمعي په شپه د رجب د میاشتي په شلمه د (51) کلنۍ په عمر سترگې له نړۍ پټې کړې او ډېر ژر دهغه د مرگ خبر په ټول افغانستان کې خپور شو، د هغه جسد مبارک یې د طوبې له غره څخه راوړو، د خرقې مبارکې تر څنګ یې خاورو ته وسپارلو، چې دده د مزار د گنبدې ډبرلیک دادی.

روح یې بناد او جنت الفردوس یې ځای شه

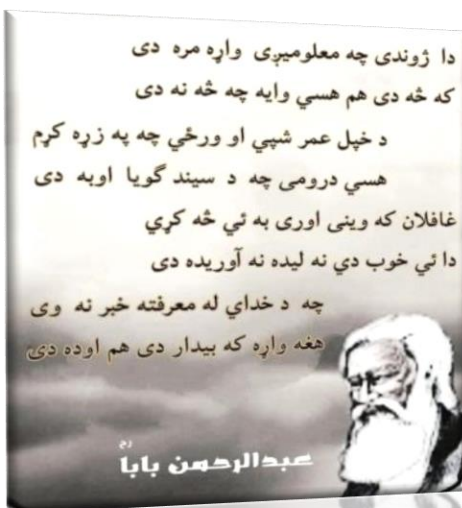

ستر او نومیالی شخصیت عبدالرحمان بابا

رحمان بابا د پېښور په هزار خانۍ کې د بهادر خان په یوه علم پروره کورنۍ کې نړۍ ته سترگې غړولي دي. رحمان بابا د ژوند او د زیریدو د نیتی په هکله پوهان او محققین به یوه نظر نه دی خو مختلفو افکارو سره یعنی د پتی خزانی څخه ددی صوفي شاعر د ژوند زمان زیریدو نیتیه د (1042) ه کال بنودلی دی خو ددی نظر سره قلندر مومند هم نظر نه دی او د هغه ژوند (1018) کال بنودلی دی.

په هر حال د رحمان بابا د ژوند زمانه د خوشحال ، ارزاني ، دولت لوانی ، میرزاخان انصاری سره بنودل شوي دي

او دهغوی هم عصره گڼل شوی دی ځکه ده پخپله په یو بیت کې ددغه شاعرانو ذکر کړی ده لکه چې وایي:

دا ژوندی چه معلومیږی واره مړه دی
 که څه دی هم هسي وایه چه څه نه دی
 د خپل عمر شپي او ورځي چه په زړه کرم
 هسي درومی چه د سیند گویا اوبه دی
 غافلان که وینی اوری به نی څه کړي
 دا نی خوب دي نه لیده نه آوریده دی
 چه د خدای له معرفته خبر نه وی
 هغه واره که بیدار دی هم اوده دی

عبدالرحمن بابا

دمیرزا د ارزانی دعوه به پری کا
 قدر دان دشاعرانو رحمان راغی
 یا په بل بیت کې وایي:

خوشحالان او دولتان می غلامان دي
 زه رحمان په پښتو ژبه عالمگیر یم

خو د قلندر صاحب د نظر سره پوهان یو څه اختلاف څرگندوي او داسې وایي چې که رحمان بابا په (1018) کې زیریدلی وی نو بیا یې ولې د

دغو شاعرانو نه علاوه د مصری خان گگیانی ، معذ والله خان ، کامکار ختک او ځینی نورو شاعرانو ذکر ندی کړي بل داچې اشرف خان هجري وایي چې رحمان بابا (1100) نه تر (1104) کلونو پوري یو پوخ اوسنجیده شاعر وه لکه چې وایي :

درحمان په ویل ځای د لقب نشته
 چې یې ما شعر منظور کړ معتبر دی

درحمان بابا ژوند په اړوند خو د قلندر صاحب نظر دپوهانو لخوا زیات د تایید وړ ونه گرځید لو او په اثبات باندې رسیدلي چې د قلندر نه مخکې زیریدلي دی رحمان بابا دشخصیت په

باب ويلې شو چې دى يو فقير طبع ملنگ او صوفي شاعر وو دارايي يې نه درلوده بلكه يو غريب او دروېش صفته انسان تير شوى دى لكه چې پخپله وايي:

و

څوك راكاندې قسم په كردگار
كه درهم لرم په كور كې يا دينار
زه درهم او دينار نه لرم په كور كې
ولې ټول خلك مې بولي دنيار دار

او يا لكه چې وايي :
كه زردار د زردارانو اشنايان وي
د رحمان داشنايانو تكيه خداى دى

خو دى له پوى خوا غريب وو خو له
بلي خوا هم يو خودداره انسان وه
وايي: هم په دا

چې نه له خايه چيرته خوځم
نه د هيڅ ديوه مخلوق يم منت بار

رحمان بابا په خپل عمر كې خورا ښه اشعار ويلې دي او پښتو ادبيات پرې غني كړي دي خو دده داشعارو ځينى مور ته فقط يو ديوان را پاتې دى اودنورو اشعارو په باب يې احوال نه دى وركړل شوي لكه څنگه چې دده دزيږيدو په باب اختلاف موجود وو همدا رنگه يې دمړينى په هكله يې هم نارستې ليكنې شوي دي.

دپټى خزانې مولف محمد هوتگ ابن داود د رحمان بابا دوفات كال (1118) ښودلي دى خوداسې ويل كيږي چې دا ليكنه به دقيقه نه وي رحمان بابا په خپلو اشعارو كې د شاه عالم يادونه كړى ده چې دا سړى (1119-1124) ژوندې وو لكه چې وايي:

اوس نوبت د شاه علم دى

دورتير شو

خدا زده څه بارى شي پښبه

عا شور راشي كه اختر

د عبدالرحمان بابا دديوان په يوه سريزه كې لاكل شوى دى، چې عبدالرحمان بابا دپښتو دسجری نسبت له مخی (سرین) په سرین کی (غوریاخیل) او په غوریاخیلو کی (مومند) په مومندو کی (داودزی) په دویزو کی ابراهیم خیل دى.

که څه هم رحمان بابا په قوم مومند دی خو دی ځان کوم قوم ته نه منسوبه وی او ځان دخدای (ج) دپاکې مینې ریښتینې عاشق بولی اودخدای(ج) په مینه کی ډوب دی. او دتعصب اوځان ستاینې څخه کرکه لري اودورورولی، انسانی مناسباتو دنیوی او اوخروی نیکمرغیو لاری چاری خلکو ته ورپه گوته کوي لکه چي وايي:

زه عاشق یم سرو کار می دی له عشقه
او یا وایي:

دادنیا خدای له عشقه پیدا کړی
او یا وایي:

په هر دم کی نوي نوي تماشي کړم
زه رحمان دخدای وکړه وته حیران یم
او یا وایي:

هیڅ تغیر او تبدیل نه لري رحمانه
تل تر تله پر قرار دی رب زما
او یا وایي:

که محنت که مشقت دی خو ددین دی
په کار نه دی بل محنت په دا دنیا
بی له خدایه هرچی دی همه فانی دی
که لذت دی که زینت په دی دنیا
او یا وایي:

چی په ورځ دشیخی لافی کړی رحمانه!
په شپه می له میفروشه غواری ولی؟
او یا وایي:

بد په بدو پښیماني کاندې رحمانه!
ته په خپلو بدو نه شوي پښیمانه
او یا وایي:

دوست دشمن دسړی واره خپل عمل دی
هم په دا مقدار یې اجر موی په موی شی
او یا وایي:

داوبو اصل له خاورو پیدا کړی
خاکساران دخاکسارانو ابروی شی
او یا وایي:

دوباره دي راتله نشته په دنیا
نن دی وخت دی که دروغ کړی که رښتیا
او یا وایي:

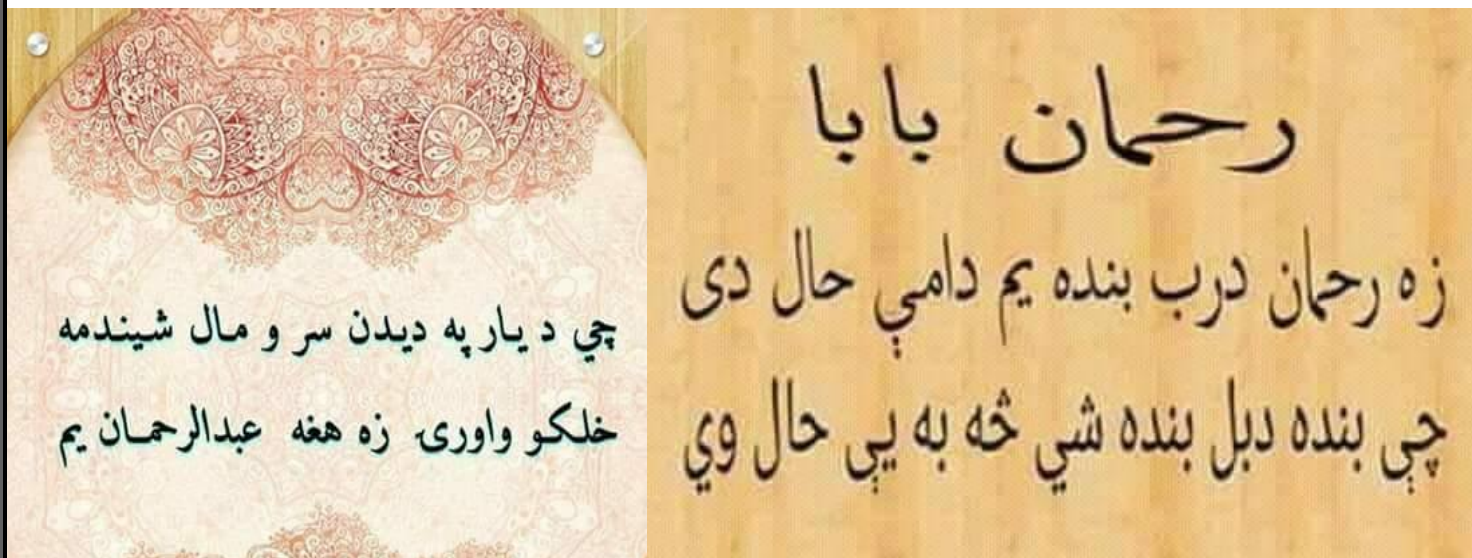
بې وفا ده په بقا

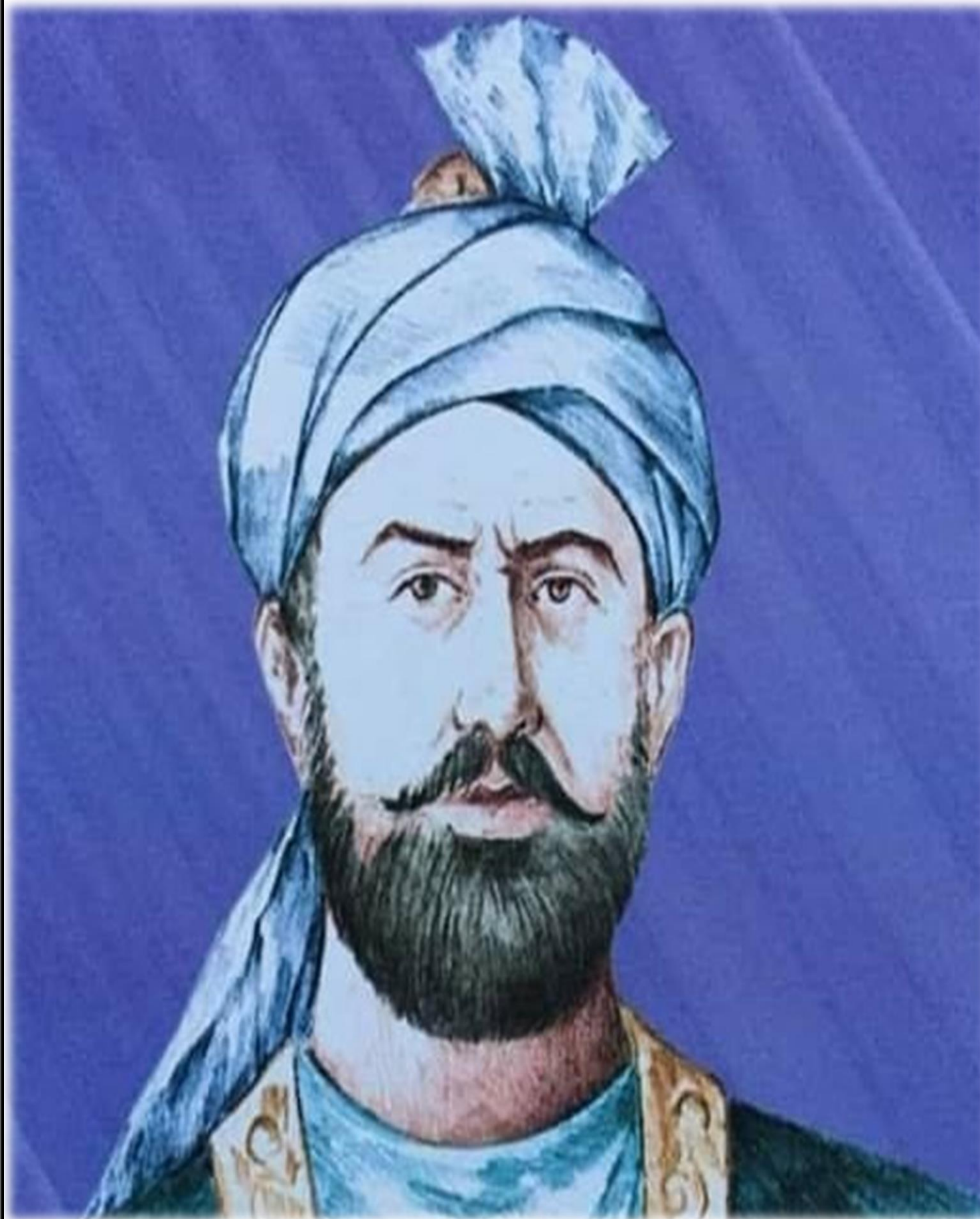
دا دنيا ده بې وفا
اوپا هم وايي:

درحمان سره دي غم داخرت

نور عالم كه ددنيا غمونه كاندي

بل دا چې په خپلو اشعارو كې دگل خان او جمال خان دور او واقعيو يادونه كړي ده چې تر (1123) پورې ژوند يقيني دى ددغې دلایلو دڅرگندولو نه وروسته داثابيتيري چې رحمان بابا ژوند تر (1128) پورې بنودل شوې دي.

میرویس نیکه

میرویس خان چی په حاجی میرنیکه مشهور و دیوولسمی پیری په وروستیوکی دنازوپه نامه له یوی مور څخه چی یوه دینداره بنځه وه وزیریده. پلاریي شاه عالم خان دهوتکوقوم له مشرانو او مور یی سلطان ملخي توخي لوروه چی دواړه قومي مشرانو څخه گڼل کیږي. په راوروسته وختونوکی څه وخت چی میرویس خان دجعفرخان سدوزی له لورسره واده وکړ، نو دنوموړي ټولنیز حیثیت یی نور هم لوړکړ او څرنګه چی نوموړی یو نیک خویه، فصیح، مدبر او زړور سړی و او په څنګ کی یی د سوداګری دنده هم پرمخ بیوله، نو ځکه په ډیره اسانی سره یی وکولی شول چی دهغه وخت کندهار په خلکوکی بڼه ځای ولری.

دهمدی خصوصیات او صفاتو په لرلوسره د کندهار ښار دکلانتر په توګه هم وټاکل شو. او په دې مقام کی دخلکو او دهغه وخت کندهار د حکومت تر منځ د واسطی په توګه یی دنده تر سره کوله خویه همدی حال کی یی هم دخلکوله ملاتړ څخه لاس وانه خیست او په هغه لیک کی چی دده لاسلیک و دگرګین له زورزیاتي څخه په کی شکایت شوی و او د اصفهان دربار ته ولیږل شو دا کار ددې لامل وګرزید چی میرویس خان داخل دگرګین له خوا نیول شو او لاس نیولی اصفهان ته ولیږل شو.

میرویس خان مخکی له دی هم اصفهان ته سفرونه کړی وو او د صفوی حکومت او دربار له وضعی سره بلد و له همدی کبله نوموړی و توانید چی نه یوازی ځان ته برایت ورکړي بلکی د صفوی پاچا، سلطان حسین حضور ته هم ورسید او مکی ته دنللو اجازه یی هم تری واخیسته.

نوموړي په مکه معظمه کی له مذهبی عالمانو څخه د ګر چی ګرګین په وړاندی دپاخون فتوا تر لاسه کړه.

له اصفهان څخه کندهار ته دمیرویس خان له راګرزیدو سره سم د اصفهان د دربار وضعه دگرګین په وړاندی بدله شوی وه ځکه داسی ګنګوسی اوریدل کیدی چی دروسی امپراطور پترکبیر غواړي ارمنستان او ګرجستان له خپل هیواد سره ونښلوی او داهم ویل کیدل چی ګرګین سره له خپلو عسکرو غواړی د پترکبیر سره یو ځای شی. دغه ګنګوسه ددې لامل وګرزیده چی میرویس خان له ډیرواک سره کندهار ته بیرته وګرزي.

نوموړی داخل په كندهار كی په ډیری حوصلی سره ډیردیو په وړاندی دپاخون لاری برابری كړی. په ځانگړی توگه د(1709/1121ز) كال په پسرلی كی هغه وخت چی گرجی لښكری د گرگین دوراره الكساندرتر مشری لاندی دكندهاربناردارغستان او كاكړو دخپلو په نیت وتلی وی نو ډیره بڼه زمینه مساعده شوه اوپه دی حال كی میرویس خان او نورقومی مشران دمانجی په نامه په یوه سیمه ییزه جرگه كی سره راټول شول اوله میرویس خان سره یی گرگین اودصفوی دولت ډیری گرجی لښكری دكندهاربنار ته دخلوپښتومیلوپه واټن پروت كلي(ده شیخ) كی غافلگیره او بیاووژلي.

الكساندر اوپوځونه یی هم چی دكاكړوله جگړی څخه راگرزیډلي وو، په ډیری سختی وتوانیدل چی له جگړی وتښتی او گرشك ته ځان ورسوی. په دی ترتیب دبايزید انصاری ترمشری لاندی دروبناني پاڅون، دخوشحال خان خټك ترمشری لاندی دخټكوترپاخون وروسته دكندهارپاخون دخپلواكی گټلویه لاره كی دریم گام گټلی شو. چی دكندهاردخلكو په گډون ترسره شو چی زموږ په هیواد كی یی دخپلواكه دولت بنسټ كینود. دصفویانو له خوادكندهار دبیانولوپرله پسی هڅو، څه گټه ونه كړه او میرویس خان، ملی قاید ترنامه لاندی اته كاله دكندهارواگی په لاس كی درلودی. میرویس خان نیکه په(1715/1127ز) كال كی مړ شو.

میر عبدالعزیز

له میرویس نیکه وروسته دده ورور میر عبدالعزیزخان دكندهار حكومت مشری ترلاسه كړه خو نوموړی ورورسته له دوه كلونو حكومت دمیرویس خان نیکه دكړنلاری خلاف له صفوی حكومت سره دپخلاینی لاره خپله كړه. دقومونو او قبیلومشرانو دنوموړی دكارخوبش نه شو اودمیرویس خان زوی میرمحمود یی دخپل كاكا وژلوته تشویق كړ اونوموړی وروسته له دی كار په(1727/1129ز) كال كی دننگرهارپرتخت كیناست.

خوشحال خان خټک

کله چې مغلو په هند کې پاچاهي کوله، د ملک شهباز په کور کې یو هلک پیدا شو، په کال ۱۰۲۲ هجري. پر دې هلک یې خوشحال نوم کېښود. خوشحال د کوچنیوالي څخه زړه ور او هوبنیار وو. کله به چې د پلار سره په مجلس کې ناست وو د مشرانو او خپل پلار خبرو ته به یې غوږ نیوه او په خبرو کې به یې ډیر فکر کاوه. خوشحال خان درې ورونه درلوده. خو تر ټولو ورونیو دی هوبنیار او پوه وو. خوشحال له کوچنیوالي څخه ډیر زړه ور معلومیده.

د خوشحال پوهه او هوبنیاري ورځ په ورځ زیاتیده، په شل کلني کې یې ډیر کتابونه ولوستل او د زیاتي پوهې خاوند سو. په شل کلني کې یې په شعر ویلو شروع وکړه. شعرونه یې د پښتونولۍ د احساساتو ډک دي. یوه ورځ ملک شهباز خان خوشحال ته وویل، خوشاله زویه، که ته د خپل کام په مشرۍ ومنل شی نو څه به وکړې؟ خوشحال ورته وویل، تر څو ژوندی يم د قوم او اولس د هوساینې او د هیواد د لوړوالي د پاره به خدمت کوم. دا به زما د پاره د خوښۍ ځای وي چې زه خپل اولس ته خدمت وکړای شم.

کله چې خوشحال خان د قوم د خوا په مشرۍ وټاکل شو د هند پاچا اورنگزیب ورته وویل ستا پلار زما په دربار کې ډیر قدر لري. خو پام کوه چې پښتانه د مغلو په مقابل کې سر در څخه پورته نه کړي، خوشحال خان دده خبرو ته غوږ و نه نیوه او پښتانه یې دمغلو مقابله ته ودرول، اورنگزیب چې دده له کاره خبر شو خوشحال خان یې بندي کړ او د هند جیل ته یې ولیکه. خوشحال خان په هغه جیل کې د غیرته ډک شعرونه ولیکل.

خوشحال خان د ۷۸ کالو په عمر مړ سو. خو نوم یې تل ژوندی دی.

د خوشحال خان شعرونه خو ډیر دي خو دلته به یې یو شعر ولولئ:

چی بنایست لری په ستورو	داسماننداره گوره
ددی خپل وجود په باغ کی	په هر شان ننداره گوره
چی هر گل ورته نظر کړی	دباغوان ننداره گوره
راشه وغوره سترگی	دجهان ننداره گوره

خوشحال خان یو زړور او په پښتنو کلک مین سړی و، ده به تل هڅه کوله چی خپل قوم او پښتنو ته خدمت وکړی، خوشحال خان سره له دی چی یو زړور او دجنگ په ډگر کی غښتلی وه، یونامتو شاعر هم و چی ډیر شعرونه یې په خپل نوم ثبت کړی دی .

لکه چی وایې:

زه خوشحال توره په لاس کفن په
غاره
که خبر شوم چی پښتون دچا غلام
شو

زه خوشحال توره په لاس کفن په غاره به راپاڅم
که خبر شوم چی پښتون دچا غلام شو

د تیمور شاه پاچاهي (1773_1793) زیږدیز:

تیمور شاه د احمد شاه بابا زوی په 1742 زیږدیز کال په مشهد کې زیږیدلی دی. هغه د زده‌کړو خاوند او د درې ژبې شاعر و. د احمد شاه بابا د مړینې پروخت کې یې د هرات د والی په توګه دنده درلوده. تیمور شاه څو داخلی او بهرني پاڅونونه په بریالۍ توګه سره له منځه یووړل. تیمور شاه دخپلې پاچاهۍ په 20 کلنه موده کې وګړای شول چې هغه سیمې چې پلار یې ورته په میراث پاتې وې، وساتیرد هغه تر مرګ وروسته دهغه د زمانو بې اتفاقی، دایران لاسوهنې او دروسانو او انګلیسانو سیالی دافغاني لویې امپراطورۍ د سقوط سبب شوي، تیمور شاه په 1793ز کال کې مړ او د کابل په چهارباغ کې خاوروته وسپارل شوی.

د امیر عبدالرحمن خان واکمني

د انګلیسانو له ماتې سره سم په 1880ز کال کې د انګلیسانو او امیر عبدالرحمن خان تر منځ لیکنې رالیکنې او اړیکې پیل شوي. د دغو اړیکو په لړ کې د انګلیسانو له خوا د عبدالرحمن خان سلطنت په رسمي وپېژندل شو.

امیر عبدالرحمن خان کله چې د پاچاهي اعلان وکړ د انګریزانو تیریو پر افغانستان باندې ډیرې ستونزې را منځته کړې وې، کابل خپل ارزښت له لاسه ورکړی و. امیر عبدالرحمن خان د پوځي موخو تو دمرکزي دولت د غښتلتیا لپاره پیسو ته اړتیا درلوده. دلګښتونو د پوره کولو یوه لاره هم د مالیاتو زیاتول وو، مالیات یې وضع کړل او په مستقیمه او نامستقیمه توګه یې تر لاسه کړل.....

ددغې دورې د ناخوالو پېښو څخه یوه هم د افغانستان دختیځ او سویلي پولو ټاکل د ډیورنډ د کرښې په واسطه وه.

مارتیمر ډیورنډ په 1893ز کال د انګریزانو له خوا د یو پلاوی په مشرۍ د بریتانوي هند او افغانستان تر منځ د پولو د ټاکلو لپاره ټاکل شوی و، نوموړی د بریتانوي هند او افغانستان ترمنځ پولو په خپله ګټه وټاکله او د سیاسي، پوځي او اقتصادي فشارونو له لارې دغه کرښه پر افغانستان وټپله چې هیڅکله د افغانستان دخپلکو له خوا دغه پوله منل شوی نه ده.

سلطان محمد فاتح

داخل کله چې سلطان محمد خان په تخت کیناست نو عمر یی تر دوویشتم کلنی پورې رسیده . دده نه مخته هغه دوه ځلې ، په داسې حال کې چې عمر یی یواځې څوارلس او پنځلس کاله و ، دخپل پالر په ژوند کې په تخت ناسته کړې وه . د سلطان مرادخان ثاني د مړینې سمدستي وروسته د سلطنت اراکینو هغه ته د سلطان دمړینې په اړه خبر ورکړ او هغه هم سمدالسه او پرته له ځنډه د کوچنی اسيا څخه د اورنه په لور را ستون شو . ځکه همدلته دهغه د تخت د کیناستو مراسم هم تر سره کیدونکي و . سلطان محمد خان د عثمانی کورنی اوم ځوان سلطان و ، د عثمانی سلطنت بنسټ ایښودونکي پخپله (عثمان خان) و چې د « غیاث الدین کیخسرو سلجوقي » زوم و . سلطان محمد خان د عثمان خان د شا څخه اووم نسل جوړیږي ، د عثمانی سلطنت بنسټ د نن څخه نژدې یوسلو دیرش کاله پخوا هغه وخت کینول شو چې په (1300) عیسوی کال تاتاریانو په کوچنی اسيا یرغل وکړ او هلته یی سلجوقي واکمن (سلطان عالی الدین) اوبیا دهغه وروسته د هغه زوی غیاث الدین کیخسرو وواژه . غیاث الدین کوم زوی نه درلود ، یوازی یوه لور یی درلوده چې دعثمان خان په نکاح کې وه . په دې اساس د سلطنت اراکینو په یوه خوله او یوې رای سره عثمان خان د قونیا په تخت کیناوه او دخپل پادشاه په څیر یی و منود. په دې توگه د « اسرائیل بن سلجوق » د زوزاکه څخه ، چې په (1077) کې یی خپل نظام جوړ کړی و ، په (1300) عیسوي کال کې نظام والړ او اوپه ځای یی د عثمانی سلطنت جوړ کړل شو. او دې سلطنت تر (1915) عیسوي کاله پورې دوام وکړ دعثمانی سلطنت څخه مخته د سلجوقیانو پادشاهي وه ، دهغوی نیکه اسرائیل بن سلجوق نومیده . دا هغه څوک و چې د سلطان محمود غزنوي په حکم د هندوستان کالنجر په عسکري کال کې اوه کاله بندي شوي و . دعثمانی سلطنت بنسټ ایښوونکي عثمان خان د سلجوقي حکمران په وخت کې د انګوري په سیمه کې د « ارطغرال » په کورنی کې پیدا شوي و . دا دسلطان عالی الدین سلجوقي د حکمرانی وخت و . هغه د ارطغرال دمیراني او همت د کتلو وروسته ، هغه ته د بازنطینی د سرحداتو جاگیر ور و سپاره . سلجوقي سلطان عالی الدین د ارطغرال خان د احساناتو ممنون او مشکور هم و . سلطان محمد خان فاتح W په حقیقت کې د سلطان محمد خان قبيله هم په لمړیو کې دهغو مهاجرو قبیلو څخه وه چې د چنگیز خان د حملو څخه یی خپل کلی کور او وطن پریني و او په دشتو او غرونو کې یی سره تیندکونه وهل . دا قبيله د « ترکانو او غوز » د قبایلو یوه برخه وه . چې د عثمان خان نیکه دارطغرال خان پالر « سلیمان شاه » په مشرۍ کې خپل هیواد خراسان (افغانستان) پریني و او په مختلفو هیوادونو کې د

گرزیدو را گرزیدو وروسته د شام (سوری) په لور ور واړده شوي وو. دوی چې کله د فرات د دریا په څخه تیر شول نو سلطان محمد خان خراساني نیکه (سلیمان شاه) په هغه دریا په کیوب شو او و مر. دهغه د مریني نه وروسته د دې قبیلې ډیره برخه خپره وړه شوه، خو کوم کسان چې پاته شول هغوی د ارطغرال خان او دهغه د ورور <دوند ارخان> سره یو ځای د کوچنی اسیا په لور روان شول او هلته د سلطان عالوالدین سلجوقي د سلطنت پولو ته ور ننوتل. «الرد ایوسلي د ترکی ایمپایر» تر لیکنې الندي لیکي چې: چنگیز خان خوارزم شاه له منځه وړي و. او دهغه ټول سلطنت یې دخپلو زمانو تر منځه وویشه. کله چې د خراسان دا ماتې خورلې در په در شوي قبیلې د سلیمان شاه د ډوبیدو او مریني وروسته د ارطغرال خان په مشرۍ د سلطان عالوالدین سلجوقي سلطنت ته ور ننوته نو شمیره یې څلور سوه او شل کورنو ته رسیده. ددغو څلور سوه او شلو کورنیو دغه ډله د سلطان عالوالدین تر سیوري الندي دینا اخستلو له پاره دقونیا د پایتخت په لور ور روان و چې په الیه کې ارطغرال ته دوه فوځي ډلې په جنگ کې را گیر څرگندي شوي. هغه یوه خوا هم نه پیژندله خو کله یې چې وکتل چې دهغوی یوه ډله د شمیرې له اړخه کمه او بله ځواکمنه ده نو سمدلسه د خپلو ۴۴۴ ملگرو سره یو ځای دهغه کمزوري ډلې خوا یې ونيوله او داسې زبردسته حمله یې وکړ چې دبنمن یې تیننتي ته و هڅاوه. دبنمن میدان پرینود او خپلې پښې یې سپکې کړې. دفتحي نه وروسته هغه ته ډاگیزه شوه چې دهغې ډلې مرسته یې چې کړې ده هغوی د سلطان عالوالدین سلجوقي د فوځ کسان و، او مقابل لوری یې تاتاریان وو. د ارطغرال ددې میراني په بدل کې سلطان عالوالدین سلجوقي هغه ته د سفوت زرخیزه سیمه چې د سقاریه د دریا په بڼې لوري د بازنطیني (قسطنطنوي) پولو سره نښتې وه، ورکړه، تر څنګ یې ورته سفوت ښار هم ور باښه. ارطغرال او دهغه ملګري چې د خراسان او ارمنیا څخه راغلي و ټول همدلته میشت شول. سلطان عالوالدین سلجوقي ارطغرال خان ته په دې سیمه کې دخپلو فوځونو د ساتلو اجازه هم ورکړه. او تر څنګ یې ورته د بازنطیني عسکری کالو عسکرو ته د درس ورکولو حکم هم وکړ. دبازنطیني سلطنت مرکز قسطنطنیه وه. عالوالدین سلجوقي چې کوم خراساني ځوان ارطغرال ته په بازنطیني باندي د حملو کولو وینا کړې وه نو نژدې یونیم سل کاله وروسته دهغه شخص د زوزاکه څخه سلطان محمد فاتح پیدا شو چې بالخره یې بازنطیني سلطنت (قسطنطنیه) فتحه کړه او د عیسویت د نړۍ دیوالونه یې سره ولړزول سلطان محمد خان فاتح ارطغرال خان په (1288) کال کې د (90) کالو په عمر له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې. هغه په خپل ټول ژوند کې د سلطان عالوالدین د ځانګړې پاملرنې الندي و. ان تر دې چې داسې وخت هم راغې چې ارطغرال د سلطان عالوالدین د نائب په څیر د تاتاریانو او بازنطینانو ګډ فوځ

ته ماتي ورکړه . ددې په بدل کې ورته سلطان عالوالدين سلجوقي د « بني شهر او بروصه شهر » سيمي هم ورحواله کړی . او د ارطغرال د جاگير د نوم يی « سلطانوي » کيښود او هغه يی دخپلو فوځونو سپه سالر و ټاکه . هال ، دسلطان عالوالدين سلجوقي د بيرغ نښه وه د ارطغرال خان د مړيني وروسته دهغه ستر زوي عثمان خان دهغه ځای ناستي و ټاکل شو . همدا د عثماني سلطنت بنسټ ايښوونکي او ددې سلطنت لمړی تاجدار هم و . دهغه پالر په خپل ټول ژوند کې د سلجوقي سلطنت سره تلپاتي وفاداري درلوده . سلطان هم د خپل پالر په قدم قدم کيښود او همغسې تگلاره يی خپله کړه . خو دا داسې وخت و چې سلجوقي سلطنت خپله اخري ساه اخسته او په کوچنی اسيا کې ملوک الطوايفي حاکمه شوي وه . عثمانيان يواځې دبازنطيني دښمنانو په مقابل کې جنگيدل اويا په بله ژبه ، عثمانيان يواځې د عيسويانو پر خلاف په جنگ رانښتي و . په دې وختو کې د قسطنطنيې پادشاه د خپلو درو ساتنه و نه شوه کړای او عثماني فوځونه دهغه (دتهينيا) ميدانو ته ور ننوتل . بازنطيني سلطنت چې درسول اهلل صلی اهلل عليه وسلم په وختو کې د ځواکمنو سلطنتونو څخه و د عثمان په وخت کې د زوال سره مخ شوی و . هلته دخپل منځي جگړو او حکومتي بدنظميو عثماني فوځونو ته موقع او فرصت برابر کړې و چې هغوي دې د بازنطيني سلطنت په ډيرو برخو باندې ولکه وکړي . ددې نه مخته داسې يو وخت و چې بازنطيني سلطنت ان د کوچنی اسيا تر پولو پورې را غوځيدلې و . خو اوس په کوچنی اسيا کې د بازنطين سره يواځې « نائيسيا او نائیکوميديا » سيمي اودهغې شاوخوا کلي پاته شوي و . د بازنطيني سيمو په لور د عثمان د توجه علت دهغه داسالم د تبليغ کول و . په هر صورت عثمان د اسالمي فوځونو له پاره داروپا دروازي پرانستي او د دانيال دروازي پرانستل د عثماني نسل له پاره يوه لوبه وگرزيده . عثمان د سلجوقي سلطان د فرمانبردارۍ په اساس ستري ستري معرکي سر کړي دي چې ددې ډلې څخه د « قراجه حصار » معرکه تر ټولو مشهوره ده . ددې کال د فتحه کولو په واسطه مسلمانانو اروپايانو ته خبر ورکړ چې نور نو دهغوي د حکومت دوران مخ په ختميدو دي . سلطان عالوالدين سلجوقي خپل ميرني سپه سالر عثمان ته د « نيزبيگ » خطاب ورکړ او هغه ته يی په خپل نوم دسکي د جاري کولو او په خپل نوم د خطبي د ويلو اجازه هم ورکړه . په دې توگه عثمان ته د شاهي لقب تر څنګ دپادشاهۍ نور ټول امتيازات هم ور په برخه شول . اوبيا لږ څه پاته کمښت هم په راتلونکو کلونوکې له منځه والړ . او دا هغه وخت و چې عثمان دسلطان عالوالدين سلجوقي او دهغه د زوي دپرلپسي مړيني وروسته او ازاد او خپلواکه تاجدار په توگه را څرگند شو سلطان محمد خان فاتح د سلجوقي کورنۍ د حکومت د پای ته درسيډو سره سم د ال عثمان حکومت پيل شو . خو يو شمير سلجوقي اميرانو لکه (دکرمانيا امير) عثمان ته په ډيره کرکه او حسادت سره

کتل ، او هغه یی خپل رقیب گانه . همدا علت و چې لږه موده وروسته د عثمان او د کرمانیا دامیر تر منځه د جنگونو یوه نه پای ته رسیدونکې لړۍ و نښته . اودا لړۍ د هغوی د پرلپسې ناستخایو تر منځه هم همغسې جریان پیدا کړ . عثمان داسالمی حکومت بنسټ کینود او په (1301) کال یی د « تائیکومیدیا » سره رانښتی د « قیون حصار » کال کې په لمړني ځل د قسطنطنیا د شاهنشاهی فوځ سره مقابلې وکړه او په دې مقابلې کې ورته ډیره ستره بریا تر السه شوه . او تر شپږو کالو پورې یی د فتوحاتو لړۍ تر « بحراسود » پورې و غځیده . هغه په خپل ژوند کې په درې محاذونو کې په یوه وخت فتوحات تر السه کول ، .. لمړۍ دباغی سلجوقی امرانو پر خالف بل ... د تاتاریانو پر خالف .. دریم دبازنطینی فوځونو یعنی د قسطنطنیې د پادشاه پر خالف په (1307) عیسوي کال کې عثمانیانو دبروصی ښار کالبد کړ ، دا ښار په قسطنطنیه کې د کوچنی اسیا په نامه یادیده . دا د نړۍ تر ټولو اوږده کالبندي وه چې تر لسو کالو یی دوام وکړ . بالخره په (1326) عیسوي کال کې کالبدو فوځونو خپلې وسلې کینودې او د عثمان خان زوی اولخان د فاتح په څیر دې کالته ورننوت ، په دې وختو کې عثمان خان په « سفوف » کې د مرگ په بستره باندې پروت و ، خو دهغه د مړینې څخه مخته د هغه زوی اولخان هغه ته د دې سوبې خبر ور ورساوه . همغه و چې عثمان خان هغه خپل ځای ناستې و ټاکه او حکم یی وکړ چې د مړینې وروسته یی په بروصه کې خاورو ته وسپاري . تر څنگ یی حکم وکړ چې بروصه د عثمانی سلطنت له پاره پایتخت وگرځوي . هغه دهغه د وصیت په مطابق هملته په بروصه کې خاورو ته وسپارل شو . د « عثمانی دولت » تر نامه الندی تاریخ لیکي چې : عثمان خان د عثمانیه دولت لمړۍ تاجدار و . هغه هیڅکله هم دخپل ځان له پاره دسلطان کلیمه نه استعمالوله . دهغه زوی اولخان او لمسي (مراد اول) هم دخپلو ځانو له پاره د امیر کلیمه استعمالوله . د عثمانیه سلطنت د بنسټ ایښودونکي عثمان واده هم په ډیره په زړه پورې توگه تر سره شوي و . هلته د ښار سره نژدې د « ابتروني » په سیمه کې یو خدای پالي عالم او درویش صفته انسان « اوبالي » نومي اوسیده ، عثمان به دخپلې ځوانۍ په وخت کې هلته ډیر ورته ، هغه یوه ډیره ښایسته اوحسینه لور درلوده چې (مال خاتون) نومیده . یوه ورځ په ناڅاپی توگه د عثمان سترگي په دغه پیغله و نښتی ، او دکتلو سره سم پرې عاشق شو . هغه سمدالسه د نکاح پیغام ور ولیږه خو « اوه بالي » د یوه درویش او د سلطنت د امیر تر منځ د توپیر په پوهیدو باندې دا پیغام ونه مانه . ان تر دوو کالو پورې د عشق او محبت دا لړۍ روانه وه ، عثمان هم د اوه بالي کور ته تگ راتگ ته دوام ورکړ . په دې وخت کې څو نورو ترک سردارانو هم چې په ځواک او شهرت کې د عثمان څخه کم نه و د مال خاتون سره د واده کولو هیله څرگنده کړه . خو اوه بالي هغوی ته هم ځواب ورکړ . بالخره داسې

یوه ورځ را غله چې عثمان هملته د « اوه بالي » په کور کې پاته شوي و یو عجیب او غریب خوب یی وکوت . « ویی کتل چې یوه سپورمی د اوه بالي دسیني څخه را ووزي او کرار کرار ترې د څوارلسمي سلطان محمد خان فاتح سپورمی جوړه شي او بیا د عثمان په سیني کې ور ننوځي ، بیا دهغه اړخه یوه ځواکمنه ونه راشنه شي چې همداسې پسي ستریري ، ان تردې چې ددې ونې شاخونه د وچې او لمدي ټول ځایونه را و نغاري ، د ونې د جرړو څخه د نړۍ څلور ستر دریاونه دجله ، فرات ، نیل او دینوب را بهیري او څلور ستر غرونه ، کوه قاف ، د بلقان غر ، دتور غر ، او د اتلس غر ددې شاخونه سنبالوي . په دې وخت کې یوه تیزه هوا راپیدا شي اودهغې ونې د پانو مخ چې په شکل کې توري ته ورتوالي لري د یوه ستر ښار لورې ته وگرځوي ، دا ښار ددوو سمندرونو او ددوو لویو وچو د رایوځای کیدو په نقطه کې پروت دي ، او د یوې گوتي په څیر را څرگندیږي . پدې گوته کې دوه زمرد او دوه نیلم ځای په ځای شوي دي، عثمان غوښتل دا گوته په گوته کړي چې یو ناڅاپه گوته سره را خالصه شوه»..... د بیداریدو وروسته یی خپل خوب اوه بالي ته بیان کړ ، اوبالي په دې خوب کې د عثمان له پاره ښه راتلونکي وکوت اوهغه یی یوه غیبي اشاره و گڼله او دخپلې لور « مال خاتون » نکاح یی ورسره وکړه . د عثمان همدغه خوب چې هغه نژدې یونیم سل کاله مخته لیدلي و د هغه د کړوسي سلطان محمد له اړخه پوره کیدونکي و . ددوسمندرونو او ددوو لویو وچو د رایوځای کیدو نقطه د قسطنطنیې ښار و ، د سلطان محمدخان پلرونو او نیکونو کې د عثمان خان یو زوی « اورخان » هم د یوه فاتح او بهادر پادشاه په نوم یادیري، دا عثمانی سلطنت دویم تاجدار او د عثمان خان تر ټولو کوچني زوی و . دهغه مشر ورور عالوالدین داسالمي علومو شوقی و تر څنگ یی د تصوف اوفلسفي سره هم ډیره مینه درلوده ، هغه ډیره پوه او مدبر انسان و ، د زمکې پرمخ تر ټولو لمری منظم ، په دریشی سنبال ، تنخوا لرونکي او په فوځي ځایو کې اوسیدونکي فوځ « یني چري » دهغې په سال او مشورې سره جوړ کړل شو . دهغه سره په دې مشوره کې « قراخلیل » هم شریک و . ددې نه مخته په نړۍ کې فوځونه منظمیدل او په ځانگړیو کالیو هم سنبالیدل، خو دا کار به یواځې او یواځې د جنگ په ورځو کې تر سره کیده . د رومیانو او یونانیانو په سلطنتونو کې هم همدا ډول رواج و . دسیدنا عمر رضی اهلل عنه په وخت کې د عسکرو له پاره تنخوا گانې ټاکلې شوې وې او د رخصتیو رواج هم دهغه له وخته پیل شوي و، خو په هغو وختو کې د فوځي بارکونو او یاد تلیاتي عسکري تمځایونو آند له چا سره نه و . په دې اساس دا کار تر ټولو لمری اورخان د خپل مشر ورور عالوالدین او خپل دوست قراخلیل په سال سره تر سره کړ . هغه ټول هغه ځوان عیسوي بندیان چې په مختلفو

جنگونو كې يې نيولې و د روزني له پاره همدې ډول روزنځايو كې واچول او يو باقاعده فوځ يې ترې د « يني چري » په نامه جوړ كړ.

دسلطان محمد فاتح دوران په (1481) كال كې پاى ته ورسيد. د (1451) نه تر (1481) پورې ، په ديرشو كالو كې سلطان محمد فاتح په قسطنطنيه باندې حكومت وكړ. د سلطان په وخت كې اسالمى حكومت د اروپا تر لرى لرى ځايو پورې و غځيد. دسلطان فاتح نه وروسته عثمانى حكمران « سليمان اعظم قانونى » (1550 نه تر 1566) پورې ډير شهرت وموند . مشهور امير البحر (خيرالدين باربروسا) دهمدى سلطان په وخت كې مشهور شو ، د خادم الحرمين الشريفين لمړنى لقب تر ټولو دمخه « بايزيد » خپل كړى و . خويه عثمانى حكمرانانو كې د خالفت منصب تر ټولو دمخه (لمړى سليم عثمانى) ته ور كړل شوى و . اخرى عباسى خليفه « المتوكل » و چې په قاهره كې يې د سالتين مملوك تر سيورى الندى ظاهرى شان وشوكت درلود خو په حقيقت كې دواكمنى څخه بې برخى وو دخالفت پگړى (اول سليم عثمانى) ته په سر ايسنول شوى وه . دمقدسو مقاماتو كنجگانى ، د انحضرت صلى اهلل عليه وسلم مباركه توره ، علم او څادر د خالفت دسند په توگه « سليم » ته ور كړل شوى و . دهمدى وروسته د عثمانى خلفاؤ نومونه په خطبه كې اخستل كيدل . عثمانى سلطنت نژدى شپږ سوه كاله دوام وكړ او د عثمانى خالفت اخرى بدنصيبه خليفه « سلطان عبدالحميدخان ثانى » و ، چې حكومت يې د لمړى عمومي جنگ يا پايلو كې له منځه واړ . دغه خليفه په (1918) كال د نظربندى په دوران كې ساه وركړه.

(د نیکمرغه او سوکاله افغانستان په هیله)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**